

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

XX. In fun Mariæ Polemanniæ, Qvirini Schacheri, Reip. Lipsiensis Senatoris
& Mercatoris primarii, coniugis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

OATIO VIGESIMA.

IN FVNERE

MARIÆ POLEMANNIÆ,
 Quirini Schacheri, Reip. Lipsiensis
 Senatoris & Mercatoris primarii,
 conjugis.

QVæ luctum incendere, & faces dolori subjicere queant, plura equidem mors Ornatissimæ scæminæ MARIÆ, SCHACHERIÆ, quàm modò humavimus, videtur posse suppeditare. Nam primò ipsa ætas nondum egressa juventutis limen, quantum ad afferendum mœrorem momentum habet? Deinde virtus singularis, & tot eximiæ, quibus præstitit, animi pariter ac corporis dotes, non possunt nisi acerbissimum sui desiderium relinquere. Huc accedunt parvuli, quos liquit impuberes, & destitutos materno præsidio: accedit & istud etiam, quod profuga domo obiit, nec inter cognatorum sedes potuit condi ac sepeliri. Ac fateor equidem hæc primâ specie videri talia, quæ mirum in modum sollicitare animum, mœroremque afferre incredibilem possint: at verò si perpendenda accuratius, atque ad ipsam rerum veritatem, non opinionem exigenda essent, ostenderem facilè, ita comparata esse omnia, quæ nec materiam præbere luctui (cùm nec miseriæ quicquam habeant) & pleraque multum solatii continere videantur. Enimverò quò longiùs à Senectute abfuit, hoc minus malorum in vitâ experta est. Et est Senectus ipsa malum. Jam quòd virtutibus plurimis iisque eximiis

miis

miis ornata fuit, hoc ipso fit ejus tolerabilior obitus, dū
 omni culpā vacavit. Et sequuntur verissima innocentia
 præmia, quando excessimus terris. Hic enim sæpe
 aut non cognoscitur satis, aut negligitur; vel etiam con-
 temnitur, quin & premitur virtus. Quum itaque no-
 stra tot malis rebus perfuncta sit, nec ullas injurias ca-
 susve adversos timere habeat, & undique nunc diuinā
 luce ac ineffabili gaudiorum lætitia circumfluat, potius
 est, ut gratulemur ei quod tantā felicitate potita sit,
 quā ut dolere velimus impatientius, quod hinc ere-
 pta. Nam parvulos quod attinet, non plane reliquit or-
 phanos: utūtur patre pietissimo, utuntur tot amantis-
 simis sui consanguineis: quodque maximum est, sum-
 mum atque communem omnium parentem Deum ag-
 noscunt. Porro si domi non obiit, non tamen in pere-
 grino obiit: obiit inter homines, & hos necessitate san-
 guinis sibi devinctos: obiit, cum jam desideratissimum
 conjugem liberosque complexa esset. Quæ cum ita
 sint, non video equidem, quod aut ipsam miseram face-
 re, aut luctui suppeditare materiam queat. Atque si mi-
 sera non est, & felix habenda potius, si consideremus
 unde erepta illa sit, & quod delata, profecto lugeri MA-
 RIA & deplorari jure non potest. Quocirca ponendus
 dolori modus est, & minimè permittendum ei, ut impe-
 ret animo, & supra rectam rationem se efferat, sed ut
 admittat remedia, iisque adhibitis placidè acquiescat.

*Durum; sed levius fit patientiā,
 Quicquid corrigere est nefas.*

Nunc vobis, RECTOR MAGNIFICE, & cæte-
 ri omnium ordinum lectissimi ac honoratissimi viri
 singulares ago & habeo gratias, quod funus istud exi-

miæ fœminæ tam frequenti comitatu deducere exequi-
q̄ve voluistis. Dabit vicissim maritus afflictissimus o-
peram, ut intelligatis hoc vestrum officium in gratum
ac memorem vos contulisse. Videt enim & multum
honoris inde accessisse mortuæ, & ad se plurimum quo-
que solatii pervenisse. Quocirca nullam unquam oc-
casionem prætermittet temerè, cum se consulere ve-
stris commodis posse intelliget.

ORATIO XXI,

IN FVNERE

MARIÆ REUTERÆ,
MICHAELIS SCHNEIDERI, Quæsto-
ris Præfecturæ Wittenberg.
Conjugis.

RECTOR MAGNIFICE, &c.

QVamquam acerbum valde & permolestum mihi
accidit, in Ornatissimæ fœminæ, quã humavimus,
exequiis verborum aliquid facere, ut mihi indigner
propè reperiri in me hanc quamvis exiguam & nimis te-
nuem facultatem dicendi. Nam ecquid durius, quid tri-
stius mihi usu venire poterat, quàm quòd in ejus cala-
mitate maxima domesticaq̄; jactura loquentum publicè
est, qui me & multis officiis obligarit sibi hætenus, &
nullo non genere amoris ac benevolentia quodidie pe-
ne prosequi soleat? Tamen ne denegare tibi aliquid vi-
dear, SCHNEIDERE Amplissime, parebo voluntati tuæ:
nec ulla opera à plena tædii molestiaq̄; unquã erit quã
non conservãdi tui erga me affectus spẽ libenter ac pro-
tè navare velim. Nolim tamen existimetis, AUDITO-
RES,